

Josep Maria Mainat (La Trinca): «Érem bastant hàbils fent música, hem de reivindicar la nostra faceta de músics»

Primera part de l'entrevista a La Trinca per celebrar el seu 50è aniversari

La Trinca

La Trinca està d'aniversari. Fa 50 anys que el trio va començar una de les carreres més exitoses de la música en català. Durant tres dies seguits us oferim una entrevista on repassen a la seva manera diversos aspectes de la vida i la trajectòria del grup. Ho fem també a tall de prèvia de l'espectacle d'aniversari *Festa Major XXI* que aquest diumenge se celebra a l'Auditori Espai Ter de Torroella. A l'entrevista d'avui, ens parlen dels primers temps i es reivindiquen com a músics

Parlem de 50 anys però La Trinca ho va fer tot en només 20 anys.

Josep Maria Mainat: Sí. L'última actuació que vam fer va ser al programa de Cap d'Any 1989-90. És l'última vegada que hem actuat. Fèiem un disc per any i algun de propina.

Toni Cruz: Vam fer 26 LPs. El *Trincameron* (Edigsa, 1975) era de propina, *Don Jaume el Conquistador* (Ariola, 1978) era de propina, *7 anys i un dia de cançons* (Ariola, 1977) era de propina?

Deu ser cosa de l'època perquè el mateix passa amb Serrat, Llach, Raimon, Bonet? No se m'acut cap grup dels darrers 20 anys que hagi creat tants 'clàssics'.

J.M.M: Nosaltres tampoc no ho hem fet.

Per això vau plegar?

J.M.M: Sí, s'havia acabat la inspiració? (riu) No, realment ho vam deixar per diversos motius. Un d'ells és que durant el franquisme hi havia molts motius per fer cançons a la contra i durant la Transició hi havia una alegria brutal al carrer? A final dels 80 el país havia entrat en una espècie de *muermo* i tot era molt normal. Governaven González i Pujol, no passava res?

T.C: En canvi, aquests quatre darrers anys hauríem pogut fer vint discos! Després de **La Trinca** encara vam seguir fent alguna cosa a través de *La Parodia Nacional*, per exemple, i amb això matàvem el cuquet.

Definim La Trinca. Músics o xòumans?

Miquel Àngel Pascual: Tant és. Les dues coses estan bé.

T.C: Érem músics i autors. Ens ho fèiem tot nosaltres. Fèiem la lletra, la música, muntàvem l'espectacle, posàvem les llums, el so i si calia muntàvem l'escenari.

J.M.M: Nosaltres fèiem musicals quan encara no se'n deien musicals. En deien 'revista', per exemple.

T.C: Quan **Llach** i **Raimon** encara anaven amb una sabata i una espadenya nosaltres ja portàvem quatre focus i uns altaveus de collons que ens sentien 5.000 persones. I ells encara tocaven amb els altaveus del rector.

J.M.M: Aquells espectacles que vam fer al començament, *Trincar i riure*, *Mort de gana show?*, eren musicals. Hi havia humor, música, gags, algunes de les cançons ja tenien un muntatge escènic. Això fa que siguem músics, per descomptat, perquè hem fet 26 discos amb més de 300 músiques diferents, algunes de ben bones. I som xòumans, esclar que sí. Era música per veure.

La Trinca Foto: Arxiu Enderrock

Ho preguntava perquè de vegades m'he trobat amb gent que menysté la vostra faceta de músic i valora molt la de xòuman.

T.C: Allò de la serietat del músic de sempre no la tenim. És veritat.

J.M.M: Sempre hem entès la música al servei de la lletra. Fer una música que acompanyi perfectament una lletra determinada és una labor de músic. No hi pots posar qualsevol música. Jo penso que érem bastant hàbils fent música.

M.À.P: Érem millors que l'òpera. L'òpera és una música collonuda amb una lletra menyspreable.

T.C: A més a més, tot el món de l'espectacle ha canviat molt. Ara un senyor amb una cortina negra, una guitarra i una cadira el veu molt poca gent. Ara cal llum, que soni bé, que el micro no li tapi la cara? El món ha canviat una mica!

J.M.M: Doncs jo vull reivindicar la nostra faceta de músics! Fa poc vaig escoltar amb atenció "El Baró de Bidet" i té una música collonuda. És un can-can, amb una melodia enganxosa, la lletra hi encaixa perfectament, es pot corejar?

T.C: I si algú diu que no som músics, que s'escolti *Don Jaume el Conquistador*. Que tregui la lletra del Pitarra i veurà el nivell de les músiques que hi ha allà dintre.

M.À.P: Era una sarsuela-rock.

La Trinca formava part de la Nova Cançó?

T.C: Som els últims de la Nova Cançó, les rampoines de la Nova Cançó. Quan hi vam arribar tots eren seriosos i nosaltres fèiem conya. Però al final ens van acceptar. Puix que canta en català, Déu els doni glòria* [*referència a un sonet anònim del segle XV-XVI].

M.À.P: I ni tan sols vam actuar ni a la Cova del Drac ni al Palau de la Música!

T.C: El que vam fer va ser reconvertir uns envelats on la gent hi ballava. S'hi van posar cadires i vam fer-hi xous.

J.M.M: Hi anàvem a actuar per exemple amb la **Maria del Mar Bonet**. Era la primera vegada que la gent entrava a un envelat i seia per escoltar música en català.

M.À.P: I era la primera vegada que un espectacle d'aquest tipus era l'acte principal de la festa major. No havia passat mai.

La Trinca és un grup de broma però entremig hi colàveu cançons serioses: "Ningú no comprèn ningú", "El meu col·legi"?

T.C: Sí, però nosaltres som de la broma. Ens hauríem avorrit molt cantant cançons serioses tota l'estona! "In secula seculorum" també té un rerefons seriós però repartim hòsties per tots cantons?

J.M.M: Hi ha acudits, sí.

Es pot fer broma de tot?

J.M.M: Sí. Es pot fer broma de tot sempre que no s'ofengui un grup social desvalgut, que no sigui racista, etcètera.

La Trinca. Foto: Arxiu Josep Maria Mainat